

D.....

Com.....

Jud.....

Anul VI, Nr. 4

ABONAMENTUL:
LEI 30 ANUAL

18 APRILIE 1938

ȘCOALA NOASTRĂ

Foaie învățătoarească de cultură și orientare profesională

Redacția și Administrația:

SAVA BĂRBĂTESCU Turnu-Severin

Str. Căpitan Coravu, No. 30

Interes particular și interes general

„Omul cinstit își măsoară
totdeauna dreptul său cu
datoria“.

Lacordaire

Umanismul, noua mentalitate, care începe a predomina în epoca Renașterii, duce la o deplină emancipare a personalității față de entitățile colective, favorizate exclusiv în Evul-Mediu. De atunci și până'n zilele noastre, individul este încurajat și cultivat ca atare. Ceva mai mult: individul este considerat mai cu seamă sub raportul notelor deosebitoare față de semenii săi. Notele comune cu ceilalți semeni au fost lăsate pe planul al doilea, dacă nu chiar neglijate.

Faptul a avut drept urmă o anarhizare a vieții publice, a traiului în colectivitate. Era firesc să se ajungă aici, întrucât insul activa în concordanță cu aptitudinile sale diferențiale, deci sub impulsul interesului particular.

Educatorii, gândind în acest sens, socoteau că determinând pe om să-și trăiască originalitatea îi dau cheia mulțumirii. În linie logică scontau că adunând mulțumirile individuale obțin mulțumirea generală.

Or, viața socială nu se supune regulilor matematice.

O mulțumire, două, trei, o sută, adunate, dau una, două trei,... o sută de nemulțumiri din punct de vedere obștesc. Individualismul cu interesul său particular se cere să fie corectat.

Omul își duce viața în comuniune, fiind în mare măsură beneficiarul acestei situații. A-și menține starea de beneficiar, înseamnă să-și impună oarecare constrângeri. Să-și limiteze cu alte cuvinte interesele sale particulare în favoarea interesului general susținut de grupul social.

Știm că societatea modernă este favorizată în progresul său, bazându-se pe diferențele dintre indivizi în ceea ce privește profesia, dar are și o bază de similitudine între membrii săi.

Se pare că școala a trecut cu ușurință peste ceea ce este uman în om și a căutat să pregătească mai mult pentru un succes material în viață. A păcăluit astfel față de principiul „armoniei în educație“.

Epoca noastră, în năzuința sa spre progres, pune preț pe eforturile totalitare. În consecință, educația trebuie să lucreze pentru coeziunea totului social.

Cunoștințele, deprinderile și obiceiurile pe care e chemată să le dea școala, trebuie să ducă spre un ideal de înaltă înțelegere a interesului totalității. Nu s'ar mai vedea atunci atâta opoziție, câtă se face azi, legiuirilor de interes general.

Să se desvolte aptitudinile individuale, să se pregătească elevul pentru exercitarea unei profesii; dar totul în concordanță cu imperativele unei pretențioase conștiințe profesionale și a unei puternice conștiințe morale.

Astfel înarmat, insul nu va mai răspunde, când e meseriaș și-i întrebat despre calitatea lucrului: său „bine până se rupe“; sau când este într'un post de conducere, nu va mai zice: „după mine ...pulbărul“

Conștiința omului de caracter moral nu opune interesului general interesul particular, necum să dea celui din urmă întâietate. Considerarea interesului general înlătură polienirile în mersul progresiv al națiunii.

Împlinirea interesului superior al totalității este o datorie pe care omul de caracter n'o discută.

Cât este de actual îndemnul primului nostru Rege „formați caractere, Domnilor“ și câtă răspundere are școala în făurirea viitorului neamului nostru, rămâne ca „dascălii“ să aprecieze.

V. Grosu

învățător, licențiat în filosofie

La serbarea sădirii pomilor

Cuvântare ținută la serbarea
„Sădirea Pomilor“ la Tr.-Severin
19 III 1938 de ing. insp. silv.
Emil Boiangiu.

Doamnelor și Domnilor,

Dintre toate sărbătorile instituite și cele care vor mai răsări din inima oamenilor, desigur că cea mai frumoasă și cea mai necesară serbare este serbarea câmpenească „Sădirea pomilor“.

Nici o serbare cu caracter agricol sau pastoral nu poate fi mai salutată în țara în care dispar pomii și se părăduesc pădurile, ca această sărbătoare a sădirii pomilor.

Ea trebuie să fie sărbătoarea pământului românesc, a primăverii și a tinereții creatoare.

Această sărbătoare care la noi are încă un caracter oficial impus, în alte țări datează din timpuri așa de vechi în cât a intrat în conștiința cetățenilor. La aceste popoare unde cultura a pătruns în masa poporului și unde cetățenii sunt conștienți de drepturile și datoriile lor, la o anumită zi pe an primăvara, orășeanul ca și țărănul, bogatul ca și săracul, nobilul ca și cel din urmă locuitor, toți cetățenii fără deosebire de avere sau clasă socială merg alături cu șeful Statului, numescă-se acel șef Impărat, Rege sau Președinte de republică și plantează arbori.

În acele țări serbarea sădirii pomilor cimentează înfrățirea și solidaritatea claselor sociale, prin muncă și cultură.

În Italia această serbare este patronată de Rege.

În fiecare oraș și sat s'a înființat câte o grădină numită „parcul amintirilor“. Aceste grădini sunt date în grija tinereții. La Roma serbarea ia proporțiile unui eveniment și Regele în fruntea tinereții merge la locul sădirii, unde își sădește și el pomul lui. În Germania slăvirea arborelui este demult intrată în conștiința publică. Frederic cel Mare cerea supușilor săi să planteze câte un copac la nașterea fiecărui copil.

În Anglia, țară unde tradițiile se păstrează cu sfințenie, iubirea și respectul de arbori este foarte dezvoltat. În parcul Castelului Regal din Balmoral există o alee în care fiecare copac a fost sădit de către un membru al familiei.

Există de asemeni în acest parc o serie de copaci care aparțin fă-

miliei imperiale germane, dela împărăteasa Frederica, fiica reginei Victoria și mama lui Wilhelm al II-lea.

Fiecare copac poartă data zilei când a fost sădit și de cine.

În Statele-Unite serbarea sădirii arborelui există din anul 1872. În fiecare an Președintele, primul cetățean al Statelor Unite, dă semnalul plantând cu mâna lui un arbore.

În Franța, pe lângă această serbare, există și o societate denumită amicii naturii și ai arborilor care are drept țel să stimuleze și să ajute atât în Franța cât și în colonii propaganda pentru protecția plantațiilor și respectul arborilor.

Și la noi, Doamnelor și Domnilor, în fiecare an primăvara, Marele Voevod Mihai moștenitorul Tronului ia parte activă la serbarea sădirii pomilor, plantându-și arborele lui.

Insemnătatea arborilor în viața omenească este imensă.

De la leagănul prunciei până la cele patru scânduri ale coșciugului, omul are nevoie de arbore. Din frunza lui putrezită e dospit lutul din care Dumnezeu a făcut pe om. El a îmbrăcat goliciunea primilor noștri strămoși. El ne dă scândura pentru corăbii, scheletul casei, toc și coada sapei. El ne încălzește și el ne mobilează casa.

El ne răcorește fruntea, în timpul arșiței de vară. El ne stămpără setea cu fructele-i răcoritoare. El leagă țaria întunericului de jos, cu slava luminii de sus. El este sănătatea și îmbelșugarea, mândria și sărbătoarea pământului nostru.

Echilibrul armonios al geografiei noastre depinde de fericita repartiție a zonelor forestiere. Pădurea are asupra climei influență extrem de mare. Masivele păduroase provoacă ploi și liniștesc marile vânturi, prelungesc topirea zăpezilor, favorizează stabilitatea păturei acvifere și prin aceasta întrețin izvoarele, punct capital de care depind direct două probleme: Alimentarea cu apă a satelor și orașelor și navigația fluvială.

Acei ce au nesocotit aceste adevăruri și au rupt echilibrul repar-

(Continuare în pag. 2)

La serbarea sădării pomilor

(Continuare din pag. 1-a)

țiției zonelor forestiere au plătit scump greșeala lor.

Istoria ne dă numeroase exemple în această privință.

În antichitate Ninive și Babilonul au fost îngropate sub nisipuri și șterse de pe suprafața pământului din cauză că se defrișaseră aceste nisipuri de păduri. Mai aproape de noi unele regiuni ale Italiei, ale masivului central și mai ales exemplul tipic al Spaniei unde în câteva secole, fertilele regiuni ale Castiliei au devenit aproape improductive din cauza despăduririlor.

Ce frumusețe de viață era odinioară în Grecia? Și cum s'a dus!

Cu fiecare arbore cădea o fărâma din puterea acelei minunate vieți. Și când s'a dus cea din urmă pădure, a rămas piatra uscată și amintirea gloriei, care în ceasul de umilință e cea mai mare durere.

Pădurile însuflețesc natura. Ori-ce copac este o făgăduială de existență și de belșug. Grâul pâinei noastre trăește din aburii și reveneala codrilor, din sângele păenjenșului de ramuri.

Dacă n'ar fi verdeața pădurilor puternice, dacă n'ar fi desigururile negre de brazi, armatele masive de stejari și colinele cu dumbrăvile și milioanele de arbori risipiți ca pionieri de viață pe câmpuri și pe drumuri, n'am avea întinderile de aur ale grâului, fășiile verzi de porumburi, șesurile albastre de in, ori ruginiul pânzelor de rapiță. N'am avea nici spuza de flori ale pământului, nici fagurii prisăcilor, nici cântecele cuiburilor.

Au fost popoare care s'au închinat pădurei. Acelea păstrează și astăzi ca și în vremea de demult, ceva proaspăt și robust în sângele lor, ceva din eterna tinerețe a zeilor. Noi Românii am trăit mai mult de un mileniu, în taina și măreția pădurilor.

Arborii au fost cei dintâi învățători ai noștri.

Lor le datorăm lacrimile și accentele din doine.

Pădurea ne-a dat curaj și majestate, linii și gesturi de energie.

Sub bolta ei s'a amplificat cântecului „Codrule măria ta“.

Astăzi, de ce să nu fim sinceri și s'o recunoaștem, noi ne facem numai iluzia că iubim pomii și în-

dragim pădurea.

Chiar dacă ne legănăm visurile copilăriei noastre sub umbra falnicilor arbori din grădina casei părintești, sau în adâncimea unui crâng, în fapt nu facem nimic sau aproape nimic pentru apărarea, cruțarea, înfrumusețarea și îngrijirea pomilor.

La țară rupem pomul tânăr plantat pe șosea, pentru că ne trebuie o coadă de biciu, iar dacă vita se scarpină de o mlădiță tânără o lăsam în pace, pentru că a noastră e și vita și pomul.

La oraș ne uităm cu nepăsare la cei ce strică plantațiile făcute pe străzi și în parcuri.

În ajunul Crăciunului și a lui Sf Gheorghe, întrebați vă rog primăria ce pază trebuie să pună la parcuri și grădini pentru a le feri de devastări.

În alte țări florile și fructele grădinilor publice sunt lăsate în paza cetățenilor. Dacă cutreerați satele noastre, aveți să vedeți în multe din ele, că chiar la școală, biserică sau primărie, curțile sunt pline de bălării sau măracini în loc de flori sau pomi.

Sunt sigur Doamnelor, și D-nilor, că cei mai mulți dintre D-vs. nu iau parte la această serbare dintr'o simplă obligație oficială, ci că sunteți convingși de utilitatea ei. Aș vrea ca fiecare din D-vs. să duceți de aci în cercul D-vs. de activitate flacăra vie a dragostei de arbore. Să nu fie copil de școală, care să nu-și sădească copăcelul lui, cu grijă mare și cu frumosul gând că aduce și el pe lume, părțica lui de bine, că se leagă și el prin ceva, cu pământul care-l hrănește.

Este datoria noastră să-i călăuzim spre viață cea adevărată. Să-i facem să vadă cu sute de ani înaintea lor și sute de ani în urma lor și să simtă în ei puterea hotărâtă și trainică a unui neam, care vine de departe și trebuie să meargă departe înainte.

Fără această dără de lumină în suflet, fără această străfulgerare divină care ridică din pustiuri paradise și din ruine monumente nepieritoare, nu va exista nici știință, nici artă, nici societate și nici viață.

Emil Boiangiu.

Solidarizarea învățătorilor în jurul actualilor conducători ai Asociației învățătorilor

Secția Mehedinți?

Intr'o scrisoare deschisă, ce poartă No. 14 din 28 Martie 1938, domnul Virgil Presură învățător gr. I în Turnu-Severin în numele Secției mehedințene a asociației învățătorilor scrie „către Doamnele Colege și Colegii din județ“:

„Invidia uneori și mai întotdeauna politicianismul a făcut tabere, a pus bariere și a înălțat baricade între frați!“.

„Noi avem mândria să constatăm că în județul celor 900 de învățători, în județul Mehedinți, s'au găsit numai trei care să facă proteste“.

„Socotim cele trecute ca un vis urit. Astăzi, ca atinse de o baghetă magică, barierele dintre noi dispar și baricadele se năruie“.

„Nedivizați după crezul și interesele partidului, cu sufletul curat, renăscut din armonia și noul echilibru adus în viața noastră prin despoliticianizare, rămânem huni colegi și devotați membri ai Asociației noastre“ (în jurul celor peste patru sute de mii lei încasați din salariul „colegelor și colegilor din județ“ prin ștatele de salar pe luna Martie! N. A.)

Domnul Virgil Presură împreună cu domnii care semnează scrisoarea numită mai sus și cu cei ce îi înconjoară în conducerea asociației mehedințene o mărturisesc azi — au fost aleși la conducere cu ajutorul politicianismului. Dealtfel, documente relative la această alegere au fost publicate la timp. Nu e nevoie să le mai reproducem.

Patru sute de învățători s'au întrunit în Mai 1936 în T. Severin și au protestat în privința instalării acestor colegi la conducerea asociației lor și au cerut autorităților școlare în scris să nu le rețină un ban prin ștatele de salar pentru asociație câtă vreme acești domni stau la conducerea secției mehedințene a asociației.

Au uitat aceste domnii care iscălesc scrisoarea trimisă „doamnelor colege și cegilor din județ“? Zic d-lor: „socotim cele trecute ca un vis urit!“.

Dacă aceste afirmațiuni vreoesc să fie crezute, îi întreb, ca fost conducător al asociației mehedințene și ca fondator (cum îmi zic d-lor!) al unor instituții bănești în jurul acelei asociații: care a fost răspunsul d-lor dat colegilor Nicolae Popescu-Samarinești, Al. Diaconu-Bucești și D. Dăncău Cremenea, cari, după o discuțiune avută cu scriitorul acestor rânduri, s'au întâlnit cu d-l Presură și i-au propus ca „membrii aleși în epoca politicianismului“, cu scandal, să se prezinte în fața adunării generale a doamnelor colege și a colegilor în luna Mai 1938, să demisioneze și să lase adunării despoliticianizate să-și aleagă conducătorii?

Au primit dumnealor această propunere?

Dacă n'au primit-o, de ce nu au primit-o? Le pare rău de cei 400.000 de lei scoși cu forța din buzunarele „doamnelor colege și colegilor din județ“?

Să fie adevărat că „socolose cele trecute ca un vis urit“? De ce nu se prezintă în fața doamnelor colege și colegilor din județ despoliticianizați în adunarea generală și să ceară să-i realegă?

Această propunere i-am spus-o și eu, personal, d-lui Presură în seara zilei de 29 Martie pe Boulevardul Carol și o repet aici: Cu Comitetul ales vișios nu poate să zică că e expresiunea „doamnelor colege și colegilor din județ“; să demisioneze și să se prezinte în fața judecătii adunării generale și numai dacă va mai fi ales, poate să lucreze în numele acelor doamne colege și colegi din județ și să le mănuiască bănușul luat din salariul lor modest înainte de sărbătorile Paștilor!

Sava Bărbătescu

Studiul antropometric al școlarului

În desfășurarea acțiunii umane se observă un fapt ce nu se poate contesta: plecarea dela ceva dat. Nevoia, dorința pentru care omul acționează are la bază acel „ceva dat“ și de care ține seama pentru ca tot ce începe, să ducă la bun sfârșit. Chiar în domeniul teoretic, o ipoteză sau o lege științifică făurită în mod rațional trebuie să plece dela realitate sau să fie verificată de aceasta.

În zilele noastre, când se observă o accentuare a practicului, se impune și mai mult o serioasă cercetare a datului primordiale, care-i realitatea cu care lucrează fiecare disciplină științifică.

Pe teren sociologic, ce sunt acele cercetări monografice dela sate, efectuate de echipele studențești sub conducerea d-lui Prof. D. Gusti, decât o cercetare a realității sociale mai adânc și mai sistematic în toată complexitatea ei?

În domeniul psihologiei în genere și al celei experimentale în special s'a simțit nevoia de a studia — inconcreta — viața sufletească legată de cea corporală. Astfel, astăzi, se privesc diferențierile indivizilor nu prin funcțiuni sufletești sau corporale parțiale și izolate, ci privind pe om ca un întreg, ca o structură totală, prinsă și explicată în activitatea ei funcțională, o prin-

dere integrală a structurii umane.

De aceea psihologul Jaensch, accentuează raporturile între funcțiunile sufletești și corporale.

Deși caracteristicile corporale se pot constata și chiar măsura mai ușor, nu se poate contesta, totuși, superioritatea semnificativă a diferențierilor sufletești și spirituale ale indivizilor.

În educație, cunoașterea realității este și mai necesară deoarece numai astfel se poate ajuta energia psihică a se realiza pe ea într'o personalitate naturală. Numai cunoscând specificul ei știi încotro să o canalizezi, pentru ca ea să nu se răsbune.

Până acum educatorii au socotit copilul român ca având aceeași structură psihologică cu cel francez, german, american etc., dovadă atâtea procedee uli-

lizate și importate dela streini, fără o prealabilă adaptare la specificul românesc. În viața sufletească în general există și părți comune la diferite popoare, totuși fiecare își are structura sa psihologică proprie, diferențe specifice peste care nu se poate trece fără a nesocoti caracterul său propriu.

Aici, mai mult decât în orice domeniu, în stadiul actual al științei psihologice nu mai este locul pentru împrumut și imitație. Nu trebuie să facem aprecier scoase din buzunar și nici să relatăm concluzii extrase din experiențele și constatările altora.

V. Pârvan, vorbind de școala noastră spunea, cu multă amărăciune: „... ea trebuie să fie alipornind dela realitatea etno-psihologică a sufletului nostru național și ramificată după scopu-

Pagina Străjeriei

Cărți și Reviste.

„OAMENI ALEȘI“

Impresii Străjerești

Breaza, 2 Aprilie, 1938.

Domnule Bărbătescu,

Ajuns la Breaza și începând programul centrului de instrucție străjerească, m'am gândit să vă comunic și Dv. primele impresii din primele zile petrecute aici. Desigur, cred că majoritatea colegilor, la începutul venirii lor la Breaza, au fiecare câte o leacă de îndoială în suflet. Nu asupra realizărilor străjeriei, ci fiindcă și-au părăsit pentru un timp gospodăriile lor, copiii, interesele, etc. Acestea s'au putut constata de pe fețele și din expresiile camarazilor, odată cu sosirea lor aici. Același lucru a reieșit și dintr'un fel de extemporal pe care l-am dat în primele zile răspunzând la întrebarea: „Cu ce gânduri și sentimente am venit la Breaza?“. Am zis extemporal, în limbaj școlăresc, dar desigur că a fost mai mult un test asemănător testelor pedagogice.

La această întrebare am răspuns fiecare pe câte ¼ coală. Lucrarea nu am semnat-o, așa încât am putut scrie cu deplină libertate și sinceritate, adevăratele noastre gânduri și credințe. Aceste lucrări ale noastre au prilejuit d-lui Jugănar, comandantul centrului, o frumoasă conferință: „Străjerismul ca ideologie și metodă de educație“, pe care ne-a ținut-o în primele zile și în care ne spunea că peste câteva zile ne vom adapta perfect mediului. Și cu fiecare zi ce trece vedem că afirmațiile d-lui conferențiar sunt întemeiate.

Abia au trecut șase zile de când suntem aici și se observă că ne-am obișnuit perfect cu situația, dispărând ca prin farmec îngrijorarea și teama de pe fețele noastre. Căci aici se aplică cu destulă pricepere principiul acela pedagogic: „Libertate prin constrângere“, ceea ce înseamnă că aici este în adevăr disciplină, dar o disciplină binevoitoare și acceptată de cursiști. Ne găsim

în această serie (a 39-a dela înființare) un număr de 210 elevi cursiști, adunați din toate unghiurile țării: învățători, inspectori, profesori de toate gradele, etc., trăind într'o camaraderească frăție și înțelegere reciprocă. Socotesc că nici nu s'ar fi putut crea o altă instituție care să înfrățască prin comunitatea de muncă pe învățătorul din Mehedinți cu profesorul din Chișinău sau cu un coleg din Maramureș.

La repartitia noastră în centurii și cuiburi (unități ale Străjeriei) s'a avut în vedere ca să nu se nimerească doi colegi din același județ și aceeași profesiune în același cuib sau cuibușor (cea mai mică unitate a cuibului). Programul fiecărei zile e împărțit în așa fel, încât ziua trece într'un ritm vioiu, plăcut și distractiv. Jocuri, cântece, sport, conferințe din felurite domenii, cântece, anchete sociale prin sale, excursii, în sfârșit peste tot veselie, așa cum le stă bine străjerilor.

În general programul fiecărei zile e cam acesta: 5.50, deșteptarea; 6.15, mișcări de înviorare; 6.15—7.15, liber pentru spălat, făcut patul, etc.; 7.15—8, masa; 8—8.20, ridicarea pavilionului; 8.30—9.20, formații militare, dansuri naționale sau sport; 9.30—10.20, o conferință; 10.30—11.20, exerciții de gimnastică cu programe ca pentru copii; 11.30—12.20, muzică sau conferință; 12.30—1, masa; 1—3, liber. După masă, iarăși o conferință, ceva exerciții sau muzică, până la ora 6; dela ora 6 la ora 6.20, coborîrea pavilionului; apoi meditație până la ora 7.30, când luăm masa; trecem apoi la dormitoare; la 10 stingerea.

Regimul alimentar e cât se poate de bun; dormitoarele și restul confortului, de asemenea. Instituția s'a străduit cu adevărat să fie la înălțimea așteptărilor cursiștilor. Toți comandanții—atât instructorii cât și comandanții centrului—se poartă cu multă politeță și cu mult tact pedagogic, cu noi,

: : : : :

În sfârșit, sunt nu numai mulțumit dar chiar încântat că mă gădesc la centrul acesta de străjerie. Vieța dusă aici constituie un regulat și pentru vieța noastră de mai târziu. Zilele de aici îmi amintesc de anii de școală, când toți elevii sunt însufleșiți de aceleași gânduri și sentimente. Comunitatea de muncă și traiul acesta la o altă constituie o mare școală a vieții și în special o mare școală de regenerare națională.

Dumitru Bunescu
INVĂȚĂTOR
Gornenți—Mehedinți.

Evocarea zilei de 5 Martie 1938

La Centrul de Indrumarea Stăjerilor din Breaza, la depunerea jurământului de credință pe noua Constituție din Fevruarie 1938, de către străjerii seriei XXXVIII-a.

Domnule Comandant; Străjeri,

Marele Străjer, Moștenitor al Marelui și Viteazului Rege, Ferdinand I cel Loial, făuritorul României-Mari, născut și crescut în spiritul național-românesc și în credința noastră strămoșească, din copilărie a dat dovadă de cele mai înalte virtuți: Prietenos și bun din fire în toate ocaziunile, chiar cu cei mai modești copii.

În școală, credința, munca și cultura i-au fost hrana sufletului Său și acestea au rămas ca o călăuză a vieții Sale, ca o deviză pentru ridicarea Neamului-Românesc.

Această deviză nouă, Străjerii, o vom avea ca pe o comoară scumpă și sfântă.

Deasemenea, bun coleg, milos și cu suflet cald față de cei nevoiași.

Militar distins, de o inteligență scilpitoare, bun camarad chiar cu soldatul cel mai umil.

Soldat desăvârșit, exemplu de muncă în timp de pace, exemplu de curaj, vitejie și de bun comandant în timp de războiu.

Măria-Sa Marele-Străjer, ca Rege al nostru s'a trudit a-și pune în practică virtuțile Sale înăscute și câștigate în viața sa

Fiecare popor, în evoluția lui își concretizează într'un anumit timp, toate calitățile și toate posibilitățile creatoare, în anumiți oameni, cari devin astfel atât expresia luptelor trecute cât și idealul năzuințelor viitoare!

Ei rămân ca niște gorgane distanțate pe nesfârșitul sir de munți, pe cari urcându-te, vezi tot trecutul, cum și toate posibilitățile viitoare ale unui popor.

Căci aceste posibilități se sprijină pe munca, pe răbdarea și pe eroismul indivizilor deschizători de cale nouă.

Un popor, în începuturile sale, când nu are acești eroi, și-i închipuie în basme, în legende etc. Ce este Făt-frumosul basmelor noastre,—care învinge toți smei și toate sgriptoroaicele,—decât închipuirea ideală a poporului nostru, a personalului care întruchipează și frumusețea corporală și frumusețea spirituală. Tăria educativă a biografiilor oamenilor mari, sau chiar a eroilor de legendă (pentru o anumită vârstă) este incontestabilă.

D. Bunescu

(Continuare în pag. 4-a)

de copil, în cea de școală ca elev și în armată ca ostaș.

Pe acestea le-a aranjat cu viața socială-reală, prin cele mai de seamă instituții ale țării: Armată, Școală, Cămine Culturale și mai ales prin Străjerie și ni le lasă ca deviză, ca pe o scumpă și sfântă comoară, pe care suntem datorii a o păstra totdeauna în sufletul nostru.

Străjeri! Păstrați în sufletul vostru prietenia și bunătatea Marelui-Străjer față de cei mici, disciplină și supunere față de cei mari.

Fii credincioși și muncitori, asemenea Marelui-Străjer M. S. Regele Carol II care a fost, este și va fi totdeauna exemplul cel mai viu în inimile noastre și căruia să-l urăm cu toții Să trăiască și Sănătate!

Ion Ceaușescu

Invățător
Copăcioasa-Mehedinți.

ile sociale specifice evoluției noastre“....

Cunoașterea de noi înșine și întrebuintarea însușirilor noastre specifice pe drumul cel mai bun din care să rezulte un progres al neamului, iată imperativul timpului în care trăim! În acest scop, se caută cunoașterea structurii corpului, gradul de dezvoltare al organismului, factorii cosmici, sociali etc... precum și însușirile sufletești de care dispune individul pentru a le realiza în condiții optime. Înainte de a-i da o instrucție copilului, el trebuie studiat din punct de vedere fizic: anatomic și fiziologic ca apoi să i se aplice educația și instrucția adecuată; lucru ce se face prin acele măsurători antropometrice, în cadrul antropologiei.

Acestea urmăresc descoperirea

individualității fizice, somatice, a copilului, în diferite momente ale dezvoltării sale. Corpul copilului dela naștere și până la vârsta de 20—25 ani, crește schimbându-și forma și dimensiunile. Măsurătorile sistematice și repetate sesizează tocmai „ritmul acestei evoluții“. „Copilul este deci urmărit prin măsurători dese și știind în fiecare moment valoarea segmentelor lui, educatorul va ști să ia măsurile convenite, pentru ameliorarea deficiențelor, sau pentru dozarea eforturilor copilului, la școală“.

Afară de aceasta, gândindu-ne la heterogeneitatea corporală a claselor noastre, conchidem că mobilierul școlar — băncile uniforme — impuse elevilor atât de diferiți fizicește, cere ca natura umană „să se adapteze băncii școlare“. Aceasta constituind „un

scandal fiziologic“. (Pittard). Pe baza măsurătorilor, înălțimea scaunului ar fi cât lungimea membrilor inferioare, iar banca și distanța dintre scaun și bancă să fie calculate după mărimea membrilor superioare și bustului.

Lăsăm la o parte importanța măsurătorilor pentru raționalizarea muncii în clasă, la sporturi și colonii etc. care toate converg pentru susținerea tezei noastre. Pentru aceasta trebuiesc făcute măsurătorile cât mai exacte și mai complete întrucât „aprecierea valorii fizice a unui individ nu se poate face numai cu date asupra taliei, perimetrului toracic și greutateii, căci, în acest caz, eunucii ar apărea minunați recruți“. (Godin). Apoi măsurătorile trebuiesc raportate la un etalon național ca să vedem ran-

gul pe care-l ocupă elevul nostru între ceilalți elevi din regiune sau țară. Acest etalon nu-l avem până azi, însă Laboratorul de psihologie experimentală din București, făcând vre-o 9500 de măsurători în diferite puncte ale țării, în vara trecută, poate pune la îndemâna oricui tabloul cu „mediile aritmetice“ pe vârste și sex calculate pe material român.

Fiindcă măsurătorile făcute și raportate la tablourile lui Variot-Chaumont — privind copii francezi — sau la cele germane ale lui E. von Pirquet sunt foarte vagi, este ca și cum nu le-am face. Mai mult suntem induși în eroare, socotind copilul român sau anormal sau geniu.

Iulian Cornilescu

(va urma în numărul viitor)

† Vasile Botgros

fost învățător la școala din Corcova—Mehedinți

În ziua de 8 Martie 1938, Vasile Botgros a trecut în lumea dreptilor, în vîiea de dincolo de moarte. A plecat pe drumul veșniciei un apostol al muncii fără preget, pe toate tărâmurile. S'a dus discret, cum i-a plăcut să fie întotdeauna, a primit moartea cu resemnare și ca ceva inevitabil, cum a înfruntat în vîiea loviturile soartei. S'a dus Vasile Botgros la o vîrstă când putea să mai fie încă de folos societății, cu statul și experiența sa îndelungată, din cei 58 de ani de vîiea.

După ce a absolvit cu distincție „Școala Normală" din București, a intrat imediat în învățămînt, în anul 1899, fiind numit ca învățător la școala primară din Slivilești, de unde după o funcționare de un an s'a transferat la școala primară cu 2 posturi, pe vremea aceea, din Corcova. Aici a servit Vasile Botgros 38 de ani, cu demnitate, credință, muncă și cinste, interesele școlii și ale obștii.

Cu munca sa încordată, cu tenacitatea și persistența sa în reușita unei anumite idei, a putut să clădească întîi un frumos local de școală, care funcționa atunci, ca pe multe locuri, în primărie și să fie luat ca exemplu de sîrguință în construcția localurilor de școală, lucru greu pe atunci, îndată după anul 1900. Mai mult. Din lipsă de fonduri momentane, pentru terminarea școlii, chemat fiind de prefectul județului de pe acele vremuri, a trebuit să primească a lua bani dela bancă, semnând poliță, care grație cuvîntului dat, a fost plătită apoi de prefectură, însă după câteva preschimbări cu plată personală.

Împrejurul școlii, bine închisă, cu o grădină îngrijită, a sădit pomi roditori, de toată mîna, ca podoba, frumusețe, folos material și exemplu. Dar câte n'a făcut acest demn învățător în satul său! Este greu condeiului a cuprinde într'un singur articol, o vîiea de om! N'a existat faptă de interes obștesc, unde Vasile Botgros să nu fi intervenit cu sfatul și îndemnul. Clădirea primăriei, mare, frumoasă, impunătoare, a fost lucrată și cu sfatul și îndemnul său. Monumentul Eroilor, așezat în fața școlii, ridicat prin stăruința sa, prin numărul morților evocați cu litere meșteșugite în piatră, arată în mod indirect și felul cum au știut să-și facă datoria către Patrie o parte dintre foștii elevi ai lui Vasile Botgros.

Apelul marelui Haret, pentru desrobirea economică a țărănimii, a găsit ecou puternic în sufletul de apostol al lui Vasile Botgros și din elanul său au luat ființă imediat o „Bancă populară" și o „Coperativă de aprovizionare și consum", instituții necesare imperioaselor nevoi și de care, condusă cu multă grijă și cinste, nu s'a despărțit până în clipa morții sale. Nimeni altul poate nu credea mai mult decît Vasile Botgros în prosperarea celor mulți și slabi prin cooperare și asociații țărănești.

Conferințele sale, ținute ocazional sau în cadrul cercurilor culturale, unde era disdimeată cel dintîi prezent, deși era cel mai bătrîn dintre membri, erau luate mai întotdeauna din acest domeniu.

Dar grija pentru buna stare economică a arătat-o Vasile Botgros și prin exemplul viu pe care l-a servit totdeauna tuturor. Gospodăria lui era un model demn de imitat. Munca lui, ogoarele lui, se cunoșteau dintre toate: arate la timp, lucrate la timp și cu știință, serveau oricînd de îndemn. Personal se interesa de ele și dese ori i se făcea ziua la cîmp, să-și vadă semănăturile sau să asiste la munca oamenilor, până la ora școlii. Cu adevărat se poate spune că Vasile Botgros a fost un „rob al muncii" pe toate tărâmurile. Nu voia să primească odihna, nici atunci când

„Oameni Aleși"

(Continuare din pag. 3-a)

Chiar aleșii aleșilor,—cum zice d-l I. Simionescu,—tot în aceste biografii au găsit adeseori tîria de a înfrunta șovăiala sau piedecile din cale. Biografiile acestor aleși sunt necesare mai ales în perioadele de criză morală și lipsă de caractere. Împrejurările în cari a apărut cartea d-lui Simionescu ne arată aceasta. Iar pe de altă parte, însuși faptul că organele Ministerului au recomandat-o pentru examenul de gr. II ne arată că vremea de azi suferă de o criză morală și lipsă de caractere.

Întîiul nostru Rege Carol I spunea: „deștepti avem mulți, însă ne lipsesc caracterele". Puterea educativă a biografiilor se aplică mai ales tineretului.

Căci tineretul, în primul rînd, trebuie întărit în puterea voinței și în perseverența gândului bun, până la biruința finală. Sunt necesare aceste biografii și ca o motivare psihologică a sufletului de copil, care își fixează încă de mic un model, care a strălucit ca erou al cugetării, al credinței sau al faptei și către acest erou-model, copilul tinde cu toate forțele lui.

În lumina acestor considerații, e necesar să urmărim toate greutățile și întreaga putere de voință și muncă a câtorva figuri cari au rămas,—cu toată perspectiva timpului,—strălucitoare prin negura veacurilor.

Cartea d-lui Simionescu, începe cu „Credința" și nu printr'un simplu joc al întâmplării. Credința, înainte de toate, stă la baza educației morale, la baza formării de caractere deci, iar pe de altă parte, credința, mai mult decît orice disciplină sufletească, e capabilă să revoluționeze, să transfigureze fundamental sufletul unui om. Se cunoaște transfigurarea evanghelică a lui Saul în drumul Damascului.

Truda oamenilor aleși, virtuțile care-i conduc la isbîndă, răbdarea, voința și mai ales munca necontenită se pot urma și trebuie urmate în viața de fiecare. Erou este Beethoven care din suferințele lui a scos cele mai sguuitoare acorduri de împăcare sufletească; erou este Bernard Palissy care-și picura opera sa cu sângele ce-i curgea din rînilor mîinilor, dar erou poate fi și învățătorul care-și pune în gînd să schimbe fața satului său, înfruntînd nevoi și ducînd ca și Mîntuitorul crucea în spate și cununa de spini. Deosebirea e numai în sfera de activitate. Unul e sborul șoimului, celălalt al pituliceii, cum spune d-l Simionescu într'un articol al D-sale. În articolele viitoare, ne propunem să sintetizăm esențialul din fiecare capitol al cărții d-lui Simionescu, dacă această prezentare va fi bine primită de colegi.

boala căuta să-l doboare; inima lui de muncitor grijnic îl îndemna să nu cedeze. Cu mare greutate trebuia convins să primească concediul ce i se aprobase dela școală. Chiar pe patul de suferință, în iluzia omului care se luptă între vîiea și moarte, spera să se vadă iarăși la școală.

Moartea i-a răpit această satisfacție. Corpul lui viguros zace azi sub lespede rece. Trupul lui, care n'a cunoscut odihna, se odihnește acolo. Faptele lui vor trăi însă, vor lumina cărările și vor trezi imboldurile.

Dumitru V. Roșu

ȘTIRI ȘI FAPTE

Cu prilejul depunerii jurămîntului pe noua Constituție, învățătorii mehedințeni au adresat următoarea telegramă de omagiu:

M. S. REGELUI CAROL II

București.

Învățătorii mehedințeni, cu prilejul depunerii jurămîntului pe noua constituție, asigură pe Majestatea Voastră de neînmuritur lor devotament în opera înfăptuirii României Noi, sub Înalta Patronare a Majestății Voastre.

Revizor Școlar,
Sava Bărbătescu.

Societatea „Principele Mircea" a hotărît să scoală o publicație săptămînală pentru tineretul școlar de ambe sexe din întreaga țară. Această inițiativă pornește dela constatarea că tineretului școlar i se interzice lectura unor cărți și reviste; dar în schimb, nu i se dă o publicație menită să-l instruiască și să-l distreze în același timp. O astfel de revistă săptămînată vrea să editeze Soc. „Principele Mircea". Revista ar avea caracterul unui magazin cu pagini și rubrici variate și utile: literatură română și streină, istorie, geografie, turism, știință teoretică și aplicată, sport, humor, curiozități, igienă, cronici, recenzii, informații, jocuri, străjerie, corespondență etc. etc., adică un material variat, cu numeroase clișee, prezentat în chip atrăgător, provocînd pe cititori la reflexie personală, stimulînd interesul elevilor, dîndu-le probleme de deslegat și publicînd de asemenea producțiunile cele mai bune ale școlarilor în toate domeniile de creație. Pentru reușita deplină a părții redacționale, Societatea „Principele Mircea" și-a asigurat colaborarea unui grup de profesori și publiciști cunoscuți.

Societatea recomandă școlilor de toate categoriile cum și comitetelor școlare de a sprijini efectiv această inițiativă pe care Ministerul Educației Naționale a aprobat-o cu ordinul No. 32841 | 938, socotind-o de un real folos aducativ și instructiv pentru elevi.

Orice informațiuni se vor cere Societății „Principele Mircea" Str. Aurel Vlaicu 19, București.

Ministerul Educației Naționale prin decizia No. 36930 | 938, a dispus ca examenul de gr. II al învățătorilor care implinesc stagiul de 3 ani cu titlul definitiv în învățămîntul primar și care a fost fixat prin deciziunea No. 54847 | 937, pe ziua de 1 Aprilie 1938, să se amîne pentru 1 Noembrie 1938.

În ziua de 8 Mai 1938, va avea loc în Craiova, la Școala Normală de Învățători, desvîlirea și sfințirea monumentului ridicat în amintirea profesorului de pedagogie Ștefan Velovan.

Sunt invitați a lua parte toți elevii și admiratorii săi.

În Colecția Uniunii Scriitorilor Olteni, d-nul Const. D. Ionescu, profesor de Limba Română la Liceul Traian din T.-Severin și critic literar cunoscut publică lucrarea sa „Prin munții Mehedinților" din stîna în stîna, note și impresii cu 21 planșe, preț 50 lei. Lucrarea este o minunată descriere a frumuseții munților noștri, cercetați de autor într'o excursie făcută în Iulie 1933.

Cu venirea d-lui D. V. Ţoni ca subsecretar de Stat la Ministerul Educației Naționale, organele de îndrumare și control din județul Mehedinți aflate în slujbă la 1 Aprilie a. c. au fost trimise la catedre. Au fost numite noi organe dintre conducătorii asociației învățătorilor mehedințeni, după cum urmează:

Virgil Presură, revizor școlar, Ion Modălcă, subrevizor de cancelarie, Mihai Cașan, Constantin Văduva, Axente Ghindoc, Ion Gionea, Ștefan Părligras și Titu Prunescu, subrevizori școlari de control.

Domnul Virgil Presură, noul revizor școlar al județului Mehedinți, s'a prezentat la Revizorat la 2 Aprilie a. c., și și-a luat serviciul în primire.

Primul act gospodăresc lă făcut scuturînd soldurile bugetului comitetului școlar și încasînd pentru d-sa cu acte plătite multe suma de 20.000 lei.

Afacerea fiind descoperită printr'o întâmplare, a fost seziat Parchetul de Mehedinți, care a făcut imediate cercetări printr'o descindere la fața locului—la Administrația Financiară—în ziua de 6 Aprilie. Prins, revizorul infractor, la 7 Aprilie, a depus o parte din banii însușiți.

Mărți 12 curent i s'a deschis acțiune publică și a fost arestat.

Organele de îndrumare și control numite pe 1 Aprilie 1938, în județul Mehedinți și-au început activitatea în județ printr'un salt asupra învățătorilor societari ai Băncii învățătoresci „Spina Haret", pentru a le lua de rații de fuzionarea acestei bănci cu aceea pe care o conduce d-lor. Le spunem aci „Pleașă va pleca, luat de vînt; grădina curat va rămîne!".

Asociația corală a învățătorilor mehedințeni, constituită în anul trecut cu concursul neprețuit de către domnul profesor Petru Severin, își continuă activitatea cu multă însufleșire, ținînd ședințe lunare. Numărul membrilor crește neîncetat, înscriind elemente dintre cele mai distinse din corpul învățătoresc.

În luna Mai va da un festival în T.-Severin. În vacanța mea se va face o excursiune în Bănaț și Ardeal. Se primesc înscrieri de noi membri.

Direcțiunea Școlii primare Vărciorova aduce mulțumiri societății musulmane din com. Ada-Kaleh, pentru donația de 5.000 lei, făcută acelei școli spre a-și complecta mobilierul.